

Publicerad 2008-08-13 14:35 av Gawain

Världen är stundom skådeplats för de märkligaste ting...

Vid eventuell nyfikenhet: abedissan besjunger i texten följande;

Psalm 164, Den Svenska Psalmboken

<http://runeberg.org/psalmbok/1932/0119.html>

Corpus Hermeticum; en vision

Kallsvettig och blek for hon ut ur båset som en
jagad råtta, tappade bibeln i golvet så det ekade
mellan målningar och valv
hela församlingen stannade av, teg som en trasig
hop förvittrade gravstenar utan varken röst
eller färg

Biskopens blodröda ansikte vände sig med ett
tunnt prassel från kåpan mot abedissan
mitran hade halkat på sned sedan han ryckt till i
förskräckelse inför det plötsliga tumultet

sången hade tystnat som hade någon stulit alla toner
och slukat dem, trampat på orgeln med en
jättes fot och tystat den med en gäll suck från
den tunnaste av piporna

Där stod hon, skakande i knäna med en växande
pöl urin mellan skorna

ögonen var vita, helt och hållet
ingen iris, ingen pupill varken stor eller liten

ingen färg, inget uttryck

Ljudet av en djup röst skar genom kyrkan, flera oktaver
lägre än den väldiga orgelns allra ytterst lägsta ton
-den hummade melodin till en psalm, närmare bestämt
nummer 164 i ordningen

rösten var abedissans, fast inte hennes egen
den sjöng ur hennes bröst över orörliga läppar med

stigande kraft
svetten rann från hennes hastigt grånande panna

Ljusen smalt i sina stakar, psalmböcker fattade eld

korset föll ner och krossade altaret i tusen bitar,
med den hastigt förblödande biskopen olyckligt gnällande
inunder

Kaoset var totalt, ett tungt mörker sipprade in mellan
stenarna i väggar och golv, luften tog slut, allt ljud
ebbade bort som i en bottenlös dy

så plötsligt
ett fönster brast, en fågel störtade förvirrat in och sjöng
sin höga sång
en duva, en svart duva med vitt bröst och stirrande blick

~

Vår biskop såg förundrat upp från sin gamla bok, vände
sig mot biktståset och drog en tom suck

allt var som vanligt, församlingen mumlade i tungor, bad
och sjöng lågt för sig själva, var och en helt uppslukad
i sitt eget lilla andlighetsrus

"... vad menar vår herre.."

tanken ekade stumt i hans frånvarande sinne, som ekot
från en långsamt avtagande dröm

Han lyfte mitran från hjässan, ställde varsamt ner den
på altaret och blinkade en utdragen blinkning
några diskreta steg senare var han halvvägs nere i
sakristian, på väg ut

han lämnade obemärkt kyrkan bakom sig och försvann
till fots längs den dammiga vägen

han kom aldrig igen, ingen vet vart han gick

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gawain med Poeter.se id #12578 innehar upphovsrätten